

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

BANANA SPLIT

blijspel in twee bedrijven

1880

door

Wendy Stroobant

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2014

Nr.2615

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be -> opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *BANANA SPLIT* op te voeren moet de naam van auteur *WENDY STROOBANT* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2000/0220/025
ISBN 978-90-385-06777

© 2000 Toneelfonds J. Janssens/Wendy Stroobant
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(4 dames-1 heer)

MARTHA : Conservator van het museum voor moderne kunst. Intellectueel type in mantelpakje. Ze wordt heel fanatiek wanneer het erop aankomt het museum te redden.

PAULA : Suppoost. Energiek en vindingrijk, behalve tijdens het werk want dan neemt ze slaappillen om de dag door te brengen.

LISETTE : Werkvrouw in het museum. Openhartig, volks type.

DOLORES : Zuid-Amerikaanse terroriste. Zij spreekt met een buitenlands accent. Ze is erg dominant, maar niet bijster slim.

DE MINISTER : Hij doet zich superieur voor, maar gaandeweg wordt duidelijk dat hij erg kinderachtig en onbenullig is.

DECOR

Een zaal in een museum voor moderne kunst. Links is de deur van het kantoor van de conservator. Links en rechts zijn uitgangen. Het zijn geen deuren, want men moet de indruk krijgen dat het doorgangen zijn naar andere zalen. Er hangen bordjes bij die verwijzen naar de zalen 3 en 4, en naar zaal 1 + uitgang. Wij bevinden ons in zaal 2. Aan de muur hangen minstens vier schilderijen. Twee van het genre “een vlak met een bolletje of een paar strepen” en twee van het type “een aap heeft hier een paar tubes verf leeg geknepen”. In het midden staan drie stevige kubussen met een zwart doek erover. Daarop komen later nieuwe kunstwerken. Op het podium staan drie ongeopende kisten. Recht bevindt zich een zeer speciale zetel met een etalagepop erin. Die pop draagt een masker. De kunstwerken zijn gemakkelijk zelf te maken. Het is net de bedoeling dat ze getuigen van bijzonder slechte smaak. Ergens is ook een in een muur ingebouwde kast. Er staat een stoel voor de suppoost.

E E R S T E B E D R I J F

(Paula, de suppoost, zit op haar stoel te dutten. Martha, de conservator, komt eraan.)

MARTHA : Hoe laat is het, Paula?

PAULA : *(met gesloten ogen en zonder op haar horloge te kijken)* Het is 16u48, mevrouw. Nog twaalf minuten te gaan.

MARTHA : En hoeveel bezoekers waren er vandaag?

PAULA : Dubbel zoveel als gisteren, mevrouw.

MARTHA : Dubbel zoveel als gisteren? En hoeveel is dat?

PAULA : *(opent de ogen en geeuwt)* Twee, mevrouw.

MARTHA : Twéé?? Maar twee bezoekers?

PAULA : Gisteren was er maar één, mevrouw, en dat was de loodgieter.

MARTHA : Ik begrijp er niks van. Mensen zijn blijkbaar niet meer geïnteresseerd in kunst! *(trekt een doosje pillen uit Paula's borstzak)* Wat is dit?

PAULA : Dat zijn mijn slaappillen, mevrouw.

MARTHA : Slaappillen?

PAULA : Ja, wat moet een mens hier anders doen de hele dag?

MARTHA : Opletten! *(gooit pillen in Paula's schoot)* Kunstvandalen in de gaten houden! Diefstallen verijdelen! Uitleg verschaffen aan de bezoekers!

PAULA : Komaan zeg, ik ben toch geen gids.

(Lisette, de werkvrouw komt al zingend op met een zwabber, een dweil vol gaten, een lege emmer en een plumeau.)

LISETTE : *(kwelend)* Veel bittere tranen, die huil ik om jou, veel bittere trááááánen

die...

MARTHA : Lisette, hou je mond!

LISETTE : Amai, mag een mens hier nog geen liedje zingen?

MARTHA : Het museum is nog open, zottin!

PAULA : Nog 11 minuten te gaan.

LISETTE : Er is toch geen kat, dus ik kan alvast beginnen.

MARTHA : Geen sprake van. Er kan nog elk moment iemand binnenkomen. Een buslading Japanners bijvoorbeeld!

LISETTE : Waarom zouden ze? Hier is niks te zien!

MARTHA : Niks te zien? Niks te zien? (*Ze pakt Lisettes zwabber beet en priemt ermee naar de werkster*) Dit is een museum voor moderne kunst, idioot! Dit is voor mensen met cultuur. Maar natuurlijk begrijp jij daar niets van. Jij bent typisch zo iemand die nooit een krant leest en alleen naar * kijkt (**domste programma van het ogenblik*)

LISETTE : Hola! Dat is tenminste een interessant programma. Dat is wat anders dan al die kribbelkrabbel die hier aan de muur hangt.

MARTHA : Kribbel? Krabbel? Weet jij wel dat dit werken zijn van Leonardo Carpaccio, beroemd postmodernistisch kunstenaar?

LISETTE : Och, een paar streepjes en een bolleke, dat kan ik zelfs!

MARTHA : En hier de werken van onschatbare waarde van de Amerikaan Joe Springstone. Kijk toch eens naar dat kleurenpalet. Hier, dit werk heet "Zomerliefde in 't hooi". Is dat niet toepasselijk?

LISETTE : Waar is 't hooi? Ik zie niks.

MARTHA : Dit is abstract. Wat ben jij toch primitief, Lisette. Zie jij niet hoe psychologisch diepgaand dit is?

LISETTE : Volgens mij is dat door een aap geschilderd.

MARTHA : Door een aap!! Cultuurbaar! Dit is Kunst met een grote K. Ik zal het je uitleggen. Je ziet aan de combinatie van kleuren de innerlijke gedrevenheid die de schilder voelt, de passie! En de symboliek van de vlekken moet je zien in

perspectief van de kracht die straalt uit de verhouding van het onderwerp tot de kleuren, de betekenis van het evenwicht tussen de filosofie van het innerlijke leven, de vereniging van het mannelijke en vrouwelijke beginsel. Dit heeft werkelijk een religieus, esoterisch en occultistisch karakter!

LISETTE : Godallemachtig. Enfin, ‘t zal nu wel tijd zijn zeker? (*zingend*) Zeven anjers, zeven róóóózen.

MARTHA : Zwijg! Het is nog geen tijd. Je zingt geen seconde voor het 5 uur is, heb je dat begrepen? Geen seconde! (*merkt de kisten op*) Ah, hier liggen de kisten die ik verwachtte.

PAULA : Ja, die rommel hebben ze daarnet binnengebracht.

MARTHA : Fantastisch! Formidabel!

LISETTE : Wat zullen we nu weer krijgen!

MARTHA : Dit zijn de werken van Helena Zbygniev.

LISETTE : Van wie?

MARTHA : (*enthousiast*) Helena Zbygniev, de beroemde Poolse kunstenares. Hier heb ik jaren op gewacht. Dat we deze werken mogen tentoonstellen is echt een buitenkansje.

PAULA : Het is 5 uur!

LISETTE : (*onmiddellijk*) In de stille kéééééémpen!

MARTHA : Oh, verschrikkelijk! Kom, Paula, help me even deze werken uit te pakken.

PAULA : Neen, het is tijd. Ik ga naar huis.

MARTHA : Wat een motivatie! Dit neemt maar een paar minuten in beslag!

PAULA : Ik doe geen overminuten. Mijn pillen zijn trouwens uitgewerkt. Tot morgen!

(*Paula vertrekt, Lisette “dweilt” met een droge dweil.*)

MARTHA : Wat doe jij daar?

LISETTE : Ik poets!

MARTHA : Zonder water in je emmer?

LISETTE : Ze zeggen toch altijd dat we water moeten besparen. *(neemt plumeau en begint nogal ruw de schilderijen af te stoffen)*

MARTHA : Hou op, ongelukkige! Dit is miljoenen waard! Kom, help me even.

(Ze opent een van de kisten en tilt er samen met Lisette een kunstwerk uit. Ze zetten het op een van de kubussen. Het kunstwerk is een assemblage van afval en stelt een soort krijger voor, een speer in de hand, een helm op, een doek om zijn hoofd, een mes tussen de tanden. Het staat in een aanvallende houding. Het is ongeveer zo groot als een mens. Dit kunstwerk lijkt nergens op)

Ziehier, een echte Zbygniev!

LISETTE : Dat die Polen hier ook al hun afval mogen komen storten!

MARTHA : O, Lisette, kijk naar die geweldige uitstraling! Het is machtig! Het heet “De Krijger”.

(In het kantoor gaat de telefoon)

Ik ga even opnemen in mijn kantoor. Beschadig alsjeblieft niks, Lisette. *(gaat af)*

LISETTE : *(geringschattend)* Kúnst, pff. Zoiets kan zelfs de poedel van mijn bomma in elkaar knutselen.

(Ze bekijkt de “Krijger” aandachtig. Ze hangt de dweil vol gaten voor haar gezicht, zet de emmer op haar hoofd, neemt de zwabber als speer in de hand en steekt de plumeau tussen haar tanden zoals de “Krijger” het mes. Ze gaat op een van de kubussen staan in identiek dezelfde houding als het beeld . De bedoeling is dat er nu een zekere gelijkenis is. Martha komt terug en Lisette blijft onbeweeglijk staan.)

MARTHA : Dat was een telefoontje van het stadhuis. Ze willen daar dat...(merkt *Lisette op*) Ooo, wat prachtig!!! Wat schitterend! Een echte, authentieke Zbygniev! Lisette, waar ben je? Lisette? Waar is ze toch? Enfin, toch goed dat ze wilt meehelpen. O, dit beeld is fantastisch, het straalt zoveel leven uit!

(Lisette begint op haar kubus een soort primitieve dans in slow-motion)

Het beweegt! Het beweegt! *(over haar schouder)* Lisette! Lisette, het beweegt! Waar zou de mechaniek zitten?

LISETTE : *(zingt op zijn "Afrikaans")* Héhóó, hóó, hoemba hèèèè, hèèèèjèkèjèèèè, hého, salami salamo,jèkèjèèè!

MARTHA : Het zingt! Ooooooo! Magnifiek! Het is zo levensecht.

(Lisette haalt plumeau uit haar mond en doet of ze Martha ermee gaat "neersteken")

LISETTE : Yaaaaah!

MARTHA : *(gilt)* Aaah, wat is dat?

LISETTE : *(met grafstem)* De vloek van de krijger!

MARTHA : Wat? Hoe?

LISETTE : *(doet emmer en doek af)* Kannibalenkunst!

MARTHA : Lisette! Hoe durf je! Ik kreeg bijna een hartaanval.

LISETTE : U was er toch maar mooi ingetrapt, mevrouw!

MARTHA : *(zuur)* Welnee, ik had je wel door. Ik weet heus wel wat echte kunst is en wat niet! Enfin, we zullen morgenvroeg de rest uitpakken. Blijf jij er maar af, want ik vertrouw je niet. Zorg dat je morgen op tijd bent en maak nu alles grondig schoon. Ik wil dat alle zalen er piekfijn uitzien! *(gaat in haar kantoor haar jas en handtas halen en komt terug)*

LISETTE : *(in zichzelf mompelend)* Waarom poetsen? Hier wordt niets vuil gemaakt!

Hier komt geen hond!

MARTHA : Tot morgen, Lisette.

LISETTE : Tot morgen, mevrouw.

(Martha is nog geen seconde buiten of Lisette begint weer een lied te kwelen. Ze stopt daar plots mee, want ze hoort iets, al weet ze niet onmiddellijk waar het geluid vandaan komt. Het is Dolores, die in een van de kisten ligt.)

Ik denk dat ik iets hoor. O neen, toch geen inbreker? Ik moet mij verbergen!

(Ze kijkt schichtig om zich heen, springt dan weer op de kubus en hangt net als daarnet het standbeeld uit. Een van de kisten gaat open en Dolores kruipt eruit, een geweer in de hand. Ze sluipt de zaal rond, het wapen in aanslag. Ze merkt de “kunstzetel” met de etalagepop erin op.)

DOLORES : Handen omhoog! En sneller dan dat, caramba! Ben jij doof of wat? *(grijpt de pop bij de kraag en schudt die hardhandig door elkaar)* En waarom ben jij gemaskerd? Vertel op!! Oo, het is een pop! *(gooit de pop terug in de zetel)*

(Dan verdwijnt ze door de uitgang die leidt naar de zalen 3 en 4. Lisette stapt van haar kubus en sluipt op een belachelijke manier, net als in een tekenfilm, in de andere richting. Ze gaat heel langzaam, kijkt af en toe naar rechts en naar links, maar nooit achterom. Intussen neuriet ze een of ander spannend melodietje. Ze merkt niet dat Dolores teruggekeerd is en nu vlak achter haar staat. Dolores tikt haar op de schouder.)

LISETTE : Aaaah!!

DOLORES : Wie bent oe?

LISETTE : Ik? Wie ik ben? Ik ben niemand. Niemand!! En dus ben ik hier niet.

Dááág!! (*wilt weggaan*)

DOLORES : (*drukt de loop van haar wapen tegen Lisettes borst*) Maak geen grapjes met mij. Wie ben jij?

LISETTE : Euh, ik ben Lisette, de poetsvrouw.

DOLORES : En waar zijn we hier?

LISETTE : In het museum van moderne kunst. Is dat niet duidelijk? Bovendien staat het in grote letters boven de voordeur. Maar ja, dan moet je wel langs de normale weg binnenkomen!

DOLORES : Moderne koenst? Allemaal decadentie, moderne koenst. Waardeloos. (*loopt naar het schilderij “zomerliefde in ‘t hooi” van Joe Springstone, haalt een dolk boven en kerft er een diagonaal kruis is*) Dát denk ik van moderne koenst!

LISETTE : O neen, daar gaat de zomerliefde. Dat schilderij is miljoenen waard!

DOLORES : Miljoenen? Echt waar? Caramba! Wacht, ik zal het repareren. (*haalt rol tape boven*) Een goede terroriste heeft altijd tape bij. (*plakt de scheuren langs de voorkant dicht*) Zo, niemand zal er wat van merken.

LISETTE : Bent u een terroriste?

DOLORES : Inderdaad. Mijn naam is Dolores Ramirez y Gonzalez, de beroechtste terroriste van heel Zuid-Amerika! Ik ben bezig met een campagne in Europa. Ik heb net in Warschau een reeks bommen gelegd. Maar het werd mij te heet onder de voeten. Ik heb me in de luchthaven verborgen in deze kist, en ben zo van Polen naar hier gevlogen. Begrijp je het?

LISETTE : Euh, ligt Polen in Zuid-Amerika?

DOLORES : Neen, natoerlijk niet. De terroristische organisatie waarvoor ik strijd, heet de BANANA. B-A-N-A-N-A !!

LISETTE : Nooit van gehoord.

DOLORES : Het doel van BANANA is van heel de wereld één grote bananenrepubliek te maken. Kijk, dit is onze vlag. (*haalt vlagje met*

afbeelding van een banaan boven)

LISETTE : Dat is een banaan.

DOLORES : (*geërgerd*) Natoerlijk is dat een banaan! Wat is een bananenrepubliek zonder bananen?

LISETTE : Ik weet 't niet. Over zoiets heb ik nog nooit nagedacht.

DOLORES : Je ziet er ook uit als iemand die nooit nadenkt. Ik, Dolores, ben hier met een missie. In heel Europa doen wij terroristische aanslagen om aandacht te krijgen voor onze zaak.

LISETTE : Ah ja? Mm ja, heel interessant, maar ik moet nu weg en...

DOLORES : Niks van, jij blijft hier! Jij moet mij helpen. Dan zal je beloond worden. Je wordt dan opgenomen in de orde van de Banaan.

LISETTE : Maar...

DOLORES : (*dreigend*) Maar als je mij iets in de weg legt, zal ik je hele familie uitmoorden. Een van mijn grootvaders was koppensneller in het Amazonewoud. Ik weet perfect hoe ik hoofden moet afhakken en ze dan laten verschrompelen.

LISETTE : Verschrompelen?

DOLORES : Ja, als ze kleiner zijn, kan je ze gemakkelijker op een stokje steken. Hoe noemen jullie dat? Een lolly?

LISETTE : (*valt op de knieën*) O, mevrouw, heb medelijden! Ik heb zeven kinderen en een zieke man!

DOLORES : Ik zou van jou ook nog een moemmie kunnen maken.

LISETTE : Een moemmie??

DOLORES : Ja, een moemmie, ken je dat niet? Ik bewerk dan je lijk met allerlei prodoecten en dan windel ik het in.

LISETTE : Een mummie!!

DOLORES : Dat zeg ik toch al de hele tijd. Een moemmie zou hier ook goed passen in dit moeseoem.

LISETTE : Maar ik heb tien kinderen en een dode man!

DOLORES : *(onverstoorbaar)* Dit wordt mijn hoofdkwartier. De schilderijen zal ik later verkopen om er wapens mee te kopen. Noe wil ik eerst iemand ontvoeren en liefst een of ander belangrijk persoon.

LISETTE : Maar waarom?

DOLORES : Om droek uit te oefenen op de regering van dit land. Er zijn veel leden van de BANANA-organisatie gevangen in gevangenissen over de hele wereld. Ik zal eisen dat ze vrijgelaten worden. *(loopt naar de kast)* Wat is dit?

LISETTE : Gewoon een kast.

DOLORES : *(haalt een handtas uit de kast)* Wat een raar ding.

LISETTE : Dat is mijn sacoch!

DOLORES : Aha, heel interessant. *(begint in de handtas te rommelen, vindt een portefeuille.)*

LISETTE : Welja, neemt u mijn geld. Alles is van u.

DOLORES : Met die paar centen kan ik niks doen. Maar nu ken ik jouw adres en ik zal je altijd weten te vinden als je mij niet gehoorzaamt. Ik zal overal bommen plaatsen in je huis. Bommen die ik van op een afstand kan doen ontploffen. Op die manier ben je volledig in mijn macht!

LISETTE : Maar waarom?

DOLORES : Omdat ik je nodig heb om mijn plannen hier uit te voeren. Kom, kruip in deze kast.

LISETTE : Wát?

DOLORES : Ik sluit je hier op, want ik moet die bommen bij je familie gaan plaatsen en daarbij, ik heb nog 't een en 't ander te regelen in de stad.

LISETTE : Genade! Genade! Ik heb vijftien kinderen en ...

DOLORES : En twee dode mannen, ja ja. Vooruit!

(Dolores duwt Lisette in de kast, sluit de deur en doet die op slot)

Goed, tijd om deze stad te verkennen.

(Dolores gaat weg. De avond valt, alles wordt langzaam donker en dan weer licht. Het is nu ochtend. We horen Lisette op de kastdeur bonken. Martha komt eraan.)

MARTHA : Wat is dat voor een lawaai?

LISETTE : Help! Help!

MARTHA : Ik hoop dat dit gebonk geen uren gaat duren. Ze zijn zeker aan 't verbouwen bij de bureu.

(Ze gaat haar kantoor binnen. Dan komt Paula eraan.)

PAULA : Wat een kabaal! De dag is nog niet begonnen en ik krijg al hoofdpijn! Ik moet gauw een paar slaappilletjes nemen, want anders kan ik niet normaal functioneren.

LISETTE : Laat mij hieruit!

PAULA : Wat hoor ik?

LISETTE : Ik ben het, Lisette!

PAULA : Lisette? Waar ben je? *(kijkt achter een schilderij)*

LISETTE : Ik zit in de kast!

PAULA : In de kast? *(loopt naar de kast en opent die)* Wat doe jij hier?

LISETTE : Oef, eindelijk bevrijd.

PAULA : Wat is er gebeurd? Wie heeft je hier opgesloten?

LISETTE : Opgesloten? Ik? Wie? Wat? Niemand, natuurlijk...Ik heb mezelf opgesloten!

PAULA : Met de sleutel aan de buitenkant?

LISETTE : Euh ja, heb jij dat nog nooit meegemaakt?

PAULA : Neen.

LISETTE : Neen? Haha, werkelijk niet? Neen, ach ja, hm...

PAULA : *(zonder op horloge te kijken)* Het is 5 voor 9u. Straks openen we.

(Martha komt opgewonden uit haar kantoor.)

MARTHA : O, moeten jullie dit horen? Ik heb zonet telefoon gekregen van het ministerie! De minister van cultuur brengt vandaag een bezoek aan ons museum!

PAULA : Hij kan nog niet binnen, het is nog geen 9u.

MARTHA : De minister van cultuur, stel je dat eens voor!

LISETTE : Hij doet maar, de minister, ik ga naar huis.

MARTHA : Niks van! Je bent hier net en je zou weer willen vertrekken. Mens, wat zie je eruit. 't Is precies of je hebt de hele nacht in een kast geslapen.

LISETTE : Ik moet echt dringend naar huis. Ik moet naar mijn kinderen, ik moet...

MARTHA : Jij moet niets, ik heb je nodig. We moeten dit zorgvuldig aanpakken. De minister moet goed ontvangen worden. Wat een geluk dat we de werken van Helena Zbygniev ontvangen hebben. Hiermee kunnen we indruk op de minister maken. *(Paula wil net een pil in haar mond steken)* Hé, wat doe jij?

PAULA : Ik pak mijn pillen, nog één minuut en we openen.

MARTHA : Ach mens, hou toch op met die obsessie voor het uur! En steek die pillen weg. Iedereen moet vandaag extra waakzaam blijven. We hebben namelijk een groot probleem.

LISETTE : Inderdaad, ik heb een heel groot probleem.

MARTHA : Helaas komen hier niet al te veel bezoekers. Dat mag de minister niet merken. We hebben hier al genoeg problemen om subsidies te krijgen. Als de minister merkt dat hier weinig volk komt, zou hij er wel eens toe kunnen besluiten de boel hier te sluiten.

PAULA : We sluiten om 5 uur.

MARTHA : Voorgoed sluiten, Paula! Dit is geen loze praat. Ik heb al geruchten in die zin gehoord. Maar ik heb een plan. We gaan de minister de indruk geven dat

hier veel geïnteresseerden rondlopen. Ik zal de man bezighouden. Hij zal onder de indruk zijn van de stukken van Helena Zbygniev. Intussen zijn jullie bezoekers.

LISETTE : Twee bezoekers? Dat zal indruk maken.

MARTHA : Telkens andere bezoekers.

PAULA : Ik begrijp er niks van. Ik ben suppoost en de deur moest al open zijn.

MARTHA : Ik bedoel dat jullie je telkens in een andere persoon moeten verkleden en zo voorbijkomen. Gewoon kwestie van een drukbevolkte indruk te geven.

LISETTE : Allemaal goed en wel, maar ik heb geen tijd.

PAULA : En ik ben suppoost, geen actrice. Ik doe hier niet aan mee. Ik ga de deur openen.

(Paula maakt aanstalten om weg te gaan, maar Martha grijpt haar bij de arm.)

MARTHA : Hier blijven! Hoor eens hier, ik denk dat jullie geen keuze hebben. Als het museum moet sluiten, staan jullie op straat! Werkloos worden jullie. En dan gaat het verder bergafwaarts, dan loert de armoede om de hoek!

LISETTE : Maar mevrouw toch.

MARTHA : Jawel, Lisette. *(heel dramatisch)* Jij met je bende kinderen en je zieke man. Zonder werk kan je de huur van je smakeloos ingericht appartement niet meer betalen! Je sanseveria's zullen verdorren. Je huisbaas zet je op straat. Dakloos! Een nachtmerrie. Je bloedjes van kinderen zullen in vuilbakken moeten wroeten op zoek naar een beschimmelde korst brood! En jij, Paula, jij bent toch alleenstaande? En zonder diploma? Ocharme, het zal niet lang duren of je staat triangel te spelen in de gangen van de metro. In een stinkende jas vol mottengaten. En je vrienden zullen fluisteren: "Is dat Paula niet? Ze is nogal aan lager wal geraakt!" En ze zullen je voorbijlopen. Je zal aan de drank geraken! Je zal met clochards onder een brug slapen! Jullie zullen luizen en vlooien krijgen. Schurft! Tuberculose! Cholera, tyfus, AIDS! Lepra!!!

LISETTE : *(angstig)* Lepra?

MARTHA : Ja, melaatsheid, je kent dat wel. Je rot langzaam weg. Je neus wordt zwart en dan valt hij eraf!

PAULA : *(gealarmeerd)* Maar...maar er is hier in ons land toch geen melaatsheid!?

MARTHA : O neen? Alle achterbuurten zitten vol lepralijders, dat weet toch iedereen. Nu, wat denken jullie ervan? Gaan we het museum redden?

LISETTE : Ja, 't zal dan wel moeten, hé, mevrouw.

PAULA : Ja, we zullen u helpen. Ik kan toch geen triangel spelen.

MARTHA : Fijn. Paula, denk eraan, geen slaappillen vandaag. Ga de deuren openen. Lisette en ik zullen gauw de twee overige werken van Helena Zbygniev opstellen. *(opent tweede kist)* Wat een prachtstuk! Het "Zwijn", zo heet het.

(Ze tillen het "Zwijn" uit de kist. Het is een afschuwelijk werk gemaakt van afval dat een beetje op een zwijn lijkt. Ze plaatsen het kunstwerk op een kubus.)

LISETTE : Ik vind er niks aan.

MARTHA : O, wat een schitterend werk! O, die vorm, o die gestructureerde verfijning! Zo helemaal onconventioneel, zo huiveringwekkend. Op een esthetische manier is het symbolistisch. Zie je, Lisette, hoe de kunstenaar zich hier heeft losgemaakt van de realistische of naturalistische weergave en gekozen heeft voor een vernieuwende stijl. Het is ook vreemd dubbelzinnig. Het heeft...

(telefoon rinkelt in het kantoor)